

Отзиви за „Народна цѣлина“.

Ето едно благородно дѣло, една хубава инициатива, която съ най-голяма радостъ трѣбва да бѣде посрещната, енергично насърдчена и най-ревностно подкрепена!

Въ едно време, когато голѣмитѣ трудови маси сж потънали въ мракъ, въ най-низка партизанска заблуда и системно безнадеждие за изходенъ пжтъ, една слаба свѣтлина иде да озари тѣхния разумъ, да внесе бодростъ въ тѣхния унилъ духъ и да имъ покаже спасителния брѣгъ. Съ трепетно чувство ние посрѣщаме оня безкраенъ идеализмъ, който „Народна цѣлина“ иде да възпламени въ душата на истинскитѣ синове на народа и да ги призове къмъ творчество и обнова. Нимѫ у насъ всичко е вече угаснало, убито и разочаровано, та не ще се намѣрятъ възторжни идеалисти, които смѣло и решително да понесатъ отново огъня на Прометей? . .

„Народна цѣлина“ е единъ спасителенъ викъ въ сжществуващото мъртвило, единъ лѣкъ за болната народна душа, единъ лѣхъ на надежда въ страшната унилоостъ, една свѣтлина въ мрака!

Нека единодушно и беззаветно бѣде подкрепена!

Сп. „Учителска мисль“.

. . . Първата книжка е образцова по съдържание и напълно пригодена за популярно четиво. Списанието трѣбва да си пробие пжтъ въ срѣдитѣ на нашитѣ селски маси, Ние го препорѣчваме на всички учители и читалищни дейци.

Сп. „Училищенъ прегледъ“.

Това списание се появи въ едно неспокойно време, време на усилен материална загриженостъ. Появи се плахо и безшумно. Обяви своята програма, начерта своя пжтъ и сжщо така безшумно подхвана работа.

Сжщински тихъ потокъ между непристѣпни канари.

Не го смуцава вихрената разгулностъ на улицата и лудиятъ меркантиленъ ламтежъ на новото време. Не го смуцава и собствената му утрешна неизвѣстностъ.

Неговиятъ погледъ е отправенъ по-далечъ: въ низинитѣ на народната маса. Чрезъ тѣхъ и за тѣхъ живѣе то. То си е поставило за целъ да дава *най-широка народна просвѣта*: да буди ума и съвестята у широкитѣ народни маси, да ги учи на лични и обществени добродетели; да вдѣхва у тѣхъ вѣра и любовъ къмъ мирния и културенъ трудъ; да дава въ най-популярна форма ценни научни познания.

И следва то своя пжтъ. . . .

То не само е *предназначено*, но и *пригодено за народнитѣ маси*. Пригодено е и по съдържание и по форма. Цѣлитѣ материалъ — и художествено-литературниятъ и научниятъ — е подбранъ съ огледъ на подготовката на читателитѣ си. А най-важно: и единиятъ и другиятъ материалъ е подбранъ, прецененъ отъ гледище на обществения интересъ.

Трудъ, човѣщина, обществена солидарностъ! Това сж основнитѣ камѣни, върху които то издига самотната си за сега, ала пълна съ надежда сграда.

То не съе бури. Не раздухва пламъци. Не дразни, не възбужда низкитѣ инстинкти у човѣка. То е помѣкнало диогеновски фенеръ на улицата, по мегдана, въ кръчмата, въ богатия палатъ и бедната колиба — навсѣкжде и *тѣрси загубената съвестъ*, буди заспалата човѣщина, дири смисъла на живота, *открива човѣшкото щастие въ мирния културенъ трудъ*.

Сп. „Коопер. дѣло“.

. . . Въ различие отъ всички списания, които така много се навѣдиха у насъ въ последнитѣ години — „Народна цѣлина“ дава едно истинско здраво четиво за нашия народъ, чиято духовна цѣлина трѣбва да се разработва отъ добри и солидни орачи. „Народна цѣлина“ не насажда въ душата на народа